

anslaaede [Gødtgjørelse for, hvad han ifølge Regnskaberne efterhaanden er kommen til at staae i Forbud med, nærmest fordi han ikke har villet lade det mindste med Gjennemførelsen af den lagte Plan til Gaardens Opdyrkning, finder Udvalget, efterat Institutets Foresatte i en Række af Aar have seet paa, at en saadan Underballance dannede sig, at være billigt, hvorhos det dog tør udtales som nødvendig Forudsætning, at ved den tilføjede Overlevering Besætning og Inventarium væsentligen findes at stemme med den seneste Indberetning fra Forstanderen. Desto mere berettiget vil Man formeentligen være til at vente og, om fornødent, at holde over, at Forstanderens hele Kraft ubeelt indvies Institutets Vedligeholdelse og Fremgang.

Endnu skal Udvalget blot tillade sig at anbefale efterfølgende tvende Ændringer i Henseende til Udtrykket:

I § 1 tilføies efter Slutnings-Ordet („Forringelse“): i Sammenligning med dens nuværende Tilstand.

Udvalget har nemlig ikke anseet det for aldeles overflødigt at bestemme Sammenligningens Gjenstand saaledes, at enhver senere Hentydning til, hvor ringe Gaarden havde været i 1830 eller i noget af de følgende Aar indtil det nærværende, paa det Bestemteste maatte være affaaeret.

I § 2 tilføies efter Slutnings-Ordet („Pensionsloven“): dog at, hvad Ret der saaledes er tilstaaet ham og hans Enke, er noget aldeles Personligt og ikke maa drage til Følge, dersom senere en anden Forstander overtager Institutet.

Grunden til denne Ændring er ovenfor antydet.

Dg saaledes tillade vi os at anbefale det forelagte Lovudkast til Vedtagelse af det høitærede Landssting.

Landsstinget, den 12te November 1851.

Kierkegaard. Funder. Røster.
Formand og Debsfører.

XV.

Betænkning

over

Udkast til Lov om Postvæsenets Lønning.

(Afgiven af Landsstingets Udvalg den 18de November.)

Ovennævnte Lovudkast, hvorover Under tegnede ifølge Landsstingets Beslutning have at afgive Betænkning, er i sine Principer aldeles overeensstemmende med de tvende Lønningsslove, respective om Tolbvæsenets og Amtsskriverernes Lønning, som bleve vedtagne af Rigsdagen i dens sidste Samling, og senere have erholdt allerhøieste Stadfæstelse. I Lighed med hvad der i disse er fastsat, gaaer hiint Lovudkast ud paa at bestemme, at Postembedsmændene udelukkende lønnes med faste Gager (§ 1); at de inddeles i forskellige Classer, for hvilke der ere fastsatte forskellige Gager (§ 2); at der tildeles de 3 laveste af disse Classer Alderstillæg (§ 3); at der tillægges Embedsmændene et særligt Beløb til Contoirhold, istedetfor at de hidtil, for en væsentlig Deel, have maattet afholde Contoirudgifterne af de dem tillagte Indtægter (§ 4); og endelig, at de 3 første Classer udnævnes af Kongen og, som Følge heraf, ere pensionsberettigede, medens kun et vist nærmere bestemt Antal af 4de Klasse faaer Adgang til Pension efter 10 Aars Tjenestetid (§ 5). I alle disse Bestemmelser kunne vi derfor ikke andet, end erklære os enige, ligesom vi ogsaa finde, at de almindelige Sætser for Gagerne have en passende Størrelse, idet de tilstede en saadan Ordning, at der kan tillægges Embedsmændet et i Forhold til Forretningernes Omfang og Betydning tilstrækkeligt vederlag for hans Arbejde, og skjøndt vi have Tvivl om, hvorvidt den foreslaaede Fordeling af Embederne og disse Lønninger overalt maa ansees for rigtig, og om der ikke maatte være Anledning til at henføre et Embede til en anden Klasse end den, hvortil det nu er henregnet, hvorom vi iøvrigt nærmere ville udtale os ved § 4.